

Sygn. akt IV CZ 56/06

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący)

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

SSN Marek Sychowicz

w sprawie z wniosku dłużnika „P.” SA

przy uczestnictwie wierzycieli:

J.K. i [...]

z udziałem nadzorcy sądowego J.K.

o umorzenie postępowania układowego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 lipca 2006 r.,

zażalenia wierzyciela J.K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 4 maja 2005 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 4 maja 2005 r. odrzucił kasację wierzyciela od postanowienia tegoż Sądu z dnia oddalającego zażalenie na umorzenie postępowania układowego uznając, że kasacja w takiej sprawie jest niedopuszczalna.

W zażaleniu na to postanowienie wierzyciel zakwestionował pogląd prawny Sądu o niedopuszczalności kasacji i wniósł o uchylenie skarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Spór o dopuszczalność kasacji jest wynikiem niezbyt jasnego sformułowania art. 24 § 3 Prawa o postępowaniu układowym. Przepis ten stanowi, że na postanowienie uwzględniające podanie o otwarciu postępowania układowego nie ma zażalenia. Na postanowienie sądu drugiej instancji oddalające takie podanie oraz umarzające postępowanie służy kasacja. W związku z treścią zdania drugiego rodzi się wątpliwość czy kasacja przysługuje tylko od postanowienia sądu odwoławczego umarzającego postępowanie układowe, czy też także od orzeczenia oddalającego zażalenie na postanowienie sądu I - ej instancji umarzającego postępowanie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego istnieje rozbieżność stanowisk co do tej kwestii. Zdecydowaną przewagę ma pogląd opowiadający się za dosłownym rozumieniem tego przepisu, co w konsekwencji prowadzi do wniosku o niedopuszczalności kasacji od orzeczenia oddalającego zażalenie od umorzenia postępowania układowego przez sąd pierwszej instancji (por. postanowienia: z dnia 20 czerwca 2002 r., I CK 118/02, OSNC 2003, nr 6, poz. 87, z dnia 5 grudnia 2002 r., IV CK 179/02, z dnia 28 listopada 2002 r., II Cz 157/02, z dnia 3 lutego 2003 r., V CK 42/03, z dnia 18 września 2003 r., I Cz 109/03, z dnia 7 listopada 2003 r., II CK 274/03, z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 298/03, z dnia 28 stycznia 2004 r., IV Cz 177/03, z dnia 17 listopada 2004 r., III CK 443/04, czy postanowienie z dnia 25 listopada 2004 r., II CK 496/04). Pogląd przeciwny, dopuszczający kasację od takiego orzeczenia wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 18 kwietnia 2002 r., II Cz 24/02, z dnia 21 maja 2004 r., V Cz 40/04, z dnia 29 września 2004 r., II Cz 98/04 oraz z dnia 19 sierpnia 2004 r., V Cz 80/ 04. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie

przychyla się do pierwszego stanowiska. Za niedopuszczalnością kasacji w tej sprawie przemawia nie tylko same brzmienie art. 24 § 3 prawa układowego, na podstawie którego dopuszcza się kasację tylko od postanowienia sądu drugiej instancji umarzającego postępowanie układowe. Ścisłe rozumienie tego przepisu usprawiedliwia także wzgląd na wykładnię systemową, według której na podstawie przepisów prawa upadłościowego kasacja przysługuje tylko w przypadkach wyraźnie w nim przewidzianych (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 stycznia 1997 r., I CKN 13/96, OSNC 1997, nr 5, poz. 54), a zatem nie powinno stosować się tutaj wykładni rozszerzającej. Posiłkowym argumentem jest także to, że w nowym prawie upadłościowym i naprawczym (ustawa z dnia 28 lutego 2003 r., Dz.U. nr 60, poz. 535), kasacji w tym postępowaniu nie przewiduje się w ogóle.

Uznając, że kasacja była niedopuszczalna, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394 § 1 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił zażalenie.